

Πατρ. Μόσχας: Ο Χριστός είναι το Φως της Αληθείας

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Μόσχας](#)

“Ο τελευταίος χρόνος ήταν δύσκολος. Αλλά κάθε χρόνος, όσο δύσκολος ή εύκολος είναι, είναι μέρος της ζωής μας. Και, πιθανώς, η ανθρώπινη σοφία έγκειται στο γεγονός ότι από τα δεινά, τη θλίψη, τις δοκιμασίες, καθώς και από τις χαρές και από την ανθρώπινη ευτυχία, μπορούμε να βγάλουμε τα σωστά συμπεράσματα” είπε ο Πατριάρχης Μόσχας και Πασών των Ρωσιών κ.κ. Κύριλλος μετά την Χριστουγεννιάτικη Θεία Λειτουργία (με το παλαιό ημερολόγιο).

Ο Μακαριώτατος υπογράμμισε ότι η πανδημία που ήταν πραγματικά μια μεγάλη δοκιμασία για τους ανθρώπους μας, σταδιακά εξαφανίζεται και κάλεσε τους πιστούς να διατηρούν την ελπίδα και να τηρούν τα μέτρα: “Να ελπίζετε. Για να νικήσετε τελικά αυτή την ασθένεια, πρέπει να συνεχίσετε να ακολουθείτε όλες τις οδηγίες των υγειονομικών αρχών, πρέπει να είστε πολύ προσεκτικοί”

Ο Πατρ. Μόσχας τόνισε επίσης ότι υπάρχουν ψεύτικοι φάροι στον ανθρώπινο δρόμο, περιπτώσεις που ο άνθρωπος παρασύρεται από το ψεύτικο φως, χάνει το νόημα τς ζωής του και καταρρέει. Και υπογράμμισε ότι ο Χριστός είναι ο μοναδικός Ήλιος, το μόνο φως της αλήθειας.

Μήνυμα Χριστουγέννων τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν κ.κ. Κυρίλλου πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, διακόνους, μονάζοντας καὶ πάντα τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ῥωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. (ὅπως μεταφράστηκε στα ελληνικά και δημοσιεύτηκε στην επίσημη ιστοσελίδα του Πατριαρχείου Μόσχας)

Πεφιλημένοι ἐν Κυρίῳ ἀρχιερεῖς, πανέντιμοι πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι, θεοφιλεῖς μοναχοὶ καὶ μονάζουσαι, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί μου ἀγαπητοί,

Ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ ἑορτῇ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως προσφέρω πᾶσιν ὑμῖν τὰς ὀλοθύμους μου εὐχὰς καὶ προσρήσεις.

Σήμερον ἡ Ἐκκλησία, οὐράνιος τε καὶ ἐπίγειος, πανηγυρίζει, ἀγαλλιῶσα τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν εἰς τὸν κόσμον, αἶνον καὶ εὐχαριστίαν ἀποδίδει τῷ Θεῷ διὰ τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀγάπην Αὐτοῦ εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Μὲ δέος πνευματικὸν ἀφουγκραζόμεθα τὰ λόγια τοῦ ὕμνου: «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε» (εἰρμὸς τῆς α΄ ᾠδῆς τοῦ κανόνος τῶν Χριστουγέννων). Μὲ εὐλάβειαν καὶ ἐλπίδα ἀτενίζομεν εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ, ὅπου ἐν τῇ ταπεινῇ φάτνῃ κεῖται τὸ ἐσπαργανωμένον Θεῖον Βρέφος.

Τῷ ὄντι ἐτελέσθη «μέγα...τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον· Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις» (Α΄ Τιμ. 3. 16). Ἀδύνατον εἶναι εἰς τέλος νὰ διεισδύσωμεν εἰς τὸ μυστήριον τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως. Ἀδύνατον εἶναι νὰ κατανοήσωμεν πλήρως πῶς Ἐκεῖνος, Ὅστις ἀποτελεῖ πηγὴν ζωῆς δι' ἅπαντα τὰ ὄντα, νὰ θερμαίνεται νῦν διὰ πνοῆς τῶν κτηνῶν! Ὁ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος ταπεινώνει ἑαυτόν, προσλαμβάνων τὴν μορφήν τοῦ κτίσματος! Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καθίσταται Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου! «Καὶ μὴ ζήτηί πῶς», – προειδοποιεῖ ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, – «ὅπου γὰρ βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις. Ἡβουλήθη γάρ, ἡδυνήθη, κατῆλθεν, ἔσωσε· σύνδρομα τὰ πάντα τῷ Θεῷ. Σήμερον ὁ ὢν τίκτεται, καὶ ὁ ὢν γίνεται ὅπερ οὐκ ἦν· ὢν γὰρ Θεός, γίνεται ἄνθρωπος, οὐκ ἐκστὰς τοῦ εἶναι Θεός». (Λόγος: Εἰς τὸ γενέθλιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ).

Ἑορτάζοντες τὴν κοσμοσωτήριον ἑορτὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, ἀναλογιζόμεθα τὸ διαχρονικὸν πνευματικὸν νόημα ταύτης καὶ τὴν πρωταρχικὴν σημασίαν δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ τοῦτο εἶναι ἀληθές. Ἐν τούτοις, σημαντικὸν εἶναι νὰ συνειδητοποιῶμεν ἔτι καὶ τὴν προσωπικὴν διάστασιν, ἣν τὸ

μυστήριον τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως ἔχει δι' ἕκαστον ἡμῶν, ἄλλως τε δὲν εἶναι τυχαῖον, ὅτε, προσφεύγοντες ἐν ταῖς δεήσεσιν ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον, ἀποκαλῶμεν Τοῦτον Σωτῆρα ἡμῶν.

Ἐκ τῆς ἐμπειρίας γνωρίζομεν ὅτι ἀπὸ μόνος του ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος νὰ ὑπερκεράσῃ τὸ κάκον ἐντὸς αὐτοῦ, ὅσας ἐπιμόνους προσπάθειας καὶ ἐὰν καταβάλῃ. Ἡ ἁμαρτία, ἥτις ἔπληξε βαθύτατα τὴν ψυχὴν καὶ διέφθειρε τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, εἶναι ἀδύνατον νὰ νικᾶται ὑπὸ ὁποιασδήποτε πνευματικῆς πρακτικῆς ἢ ψυχολογικῆς ἐξασκήσεως. Μόνον ὁ Θεὸς εἶναι εἰς θέσιν νὰ θεραπεύσῃ καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ ὁλόκληρον τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ πρωταρχικὸν αὐτοῦ κάλλος. «Διατί δε τὴν σάρκα ἐνεδύθη ὁ Κύριος ἡμῶν;» διερωτᾶται ὁ Ὅσιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος καὶ ἀπαντᾷ: «Διὰ νὰ γευθῇ ἡ ἴδια ἡ σάρκα τὴν χαρὰν τῆς νίκης καὶ νὰ πληρωθῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὰς δωρεὰς τῆς χάριτος...ὥστε οἱ ἄνθρωποι ὥσαν ἐπὶ πτέρυγας ἀνυψώνονταν πρὸς Τοῦτον καὶ ἐν Τούτῳ μόνον εὐρίσκονταν ἀνάπαυσιν» (Ἑρμηνεία τοῦ Τετραευαγγελίου. Κεφ. Α'). Ἡ Ἐνσάρκωσις τοῦ Χριστοῦ ἀπελευθερώνει ἀπὸ τὴν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀνοίγει τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν σωτηρίαν.

«Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μέινῃ» (Ἰω. 12. 46), – μαρτυρεῖ ὁ Κύριος. Ὦσαν τὸν λαμπρὸν ἀστέρα τῆς Βηθλεέμ, ὅστις ὁδήγησε τοὺς ἐξ Ἀνατολῶν σοφοὺς τῶν μακρινῶν χωρῶν πρὸς τὸ Θεῖον Βρέφος Ἰησοῦν, ἐμεῖς, οἱ χριστιανοί, ὡς γνήσιοι υἱοὶ καὶ θυγατέρες τοῦ φωτὸς (Ἰω. 12. 36), καλούμεθα νὰ λάμψωμεν τὸν κόσμον τοῦτον διὰ τοῦ φωτὸς τῆς πίστεως (Ματθ. 5. 14), ὅπως οἱ πέριξ ἡμῶν, ὀρῶντες τὸ παράδειγμα τῆς ἡμετέρας ἐμμονῆς καὶ ἀνδρείας, μακροθυμίας καὶ πνευματικῆς εὐγενείας, μεγαλοψυχίας καὶ πρὸς τοὺς πλησίον ἀγάπης ἀνυποκρίτου, «δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς» (Α΄ Πέτρ. 2. 12).

Σήμερον, καθὼς οἱ λαοὶ τῆς γῆς βιώνουν μίαν ὄχι εὐκόλον δοκιμασίαν τῆς καινῆς νόσου, ὅτε αἱ καρδίαι τῶν ἀνθρώπων κατέχονται ὑπὸ φόβου καὶ ἀγωνίας διὰ τὸ μέλλον, εἶναι ἰδιαιτέρως σημαντικὸν νὰ ἐντείνωμεν τὴν καθολικὴν καὶ τὴν ἀτομικὴν προσευχὴν, νὰ προσφέρωμεν τῷ Κυρίῳ διπλοῦν κόπον τῆς ἀγαθοεργίας. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ἐξαιτίας τῆς θανατηφόρου λοιμώξεως, στεροῦνται σήμερον τῆς δυνατότητος ἐκκλησιασμοῦ. Ἄς ἀναπέμψωμεν ὑπὲρ τούτων τὰς ἰκεσίας ἡμῶν πρὸς τὸν Ἐλεήμονα Δημιουργόν, διὰ νὰ ἀνακαινίσῃ τὰς ψυχικὰς τε καὶ σωματικὰς ἐκείνων δυνάμεις, νὰ χαρίσῃ ταχυτάτην ἀνάρρωσιν εἰς τοὺς ἀσθενοῦντας καὶ νὰ καταπέμῃ τὴν συναντίληψιν Αὐτοῦ τοῖς ἰατροῖς καὶ παντὶ τῷ ἱατρικῷ προσωπικῷ, οἵτινες ἀγωνίζονται θυσιαστικῶς ὑπὲρ τῆς υἰγείας καὶ τῆς ζωῆς αὐτῶν.

Ἐνθυμούμεθα ὅτι οὐδὲν πρόβλημα δύναται νὰ λυγίσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ἐὰν οὗτος κρατᾷ ζωντανὴν τὴν πίστιν καὶ κατὰ πάντα ἐμπιστεύεται τὸν Θεόν. Καὶ

δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἃς δεχώμεθα ἀγογγύστως καὶ τὰς ἐπελθούσας δοκιμασίας, διότι, ἐὰν ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες ὦμεν ἔσται ἡμῖν εἰς ἁγιασμόν. Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός (ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἀποδείπνου), ὅπως ὑμνεῖ τὰς ἁγίας ἡμέρας ταύτας τῶν Χριστουγέννων ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Δεηθῶμεν ὥστε καὶ τὸ ταπεινὸν σπήλαιον τῆς ζωῆς ἡμῶν φωτίσῃ τὸ ἄφθαρτον φῶς τῆς Θεότητος, ὥστε καὶ ἡ ἡμετέρα συντετριμμένη καὶ τεταπεινωμένη καρδιά, ὡσὰν ἡ φάτνη τῆς Βηθλεέμ, μετὰ εὐλαβείας ὑποδεχθῇ τὸν Ἐληλυθότα εἰς τὸν κόσμον Σωτῆρα.

Δὲν εἶναι στενὸς ὁ χῶρος διὰ τὸν Θεὸν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἐὰν αὕτη πληροῦται ἀγάπης. «Ὁμοδαίαιτος γὰρ Ἀγγέλων ἔσται καὶ σὺν Χριστῷ βασιλεύσει ὁ τῆς ἀγάπης ἐργάτης», – ἀναφέρει ὁ Ὅσιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος (λόγος 4: Περὶ ἀρετῶν καὶ κακιῶν). Αὗται αἱ ἅγαι ἡμέραι τῆς ἐορτῆς ἃς γίνονται δι' ἡμᾶς ἰδιαιτέρος καιρὸς διὰ τὴν ἐργασίαν ἔργων ἀγαθῶν. Ἄς δραξώμεθα τῆς εὐλογημένης εὐκαιρίας ταύτης καὶ δοξάσωμεν τὸν Γεννηθέντα Ἰησοῦν Χριστόν, ἐπιδεικνύοντες ἔλεος εἰς τοὺς πλησίον, παρέχοντες βοήθειαν εἰς τοὺς ἐνδεεῖς, παρηγοροῦντες τοὺς θλιβομένους καὶ ἴσως, ἐν πρώτοις, ἐκείνους, οἵτινες πάσχουσιν ἀπὸ τῆς λοιμώξεως τοῦ κορωνοϊοῦ ἢ τῶν ἐπιπλοκῶν αὐτῆς.

Ὁ Κύριος διὰ τοῦ φωτὸς τῆς γνώσεως Αὐτοῦ ἃς φωτίσῃ πάντας τοὺς λαοὺς τῆς γῆς, ἃς εὐλογήσῃ τούτους δι' εἰρήνης, ἃς βοηθήσῃ νὰ συνειδητοποιήσωμεν πάντες τὴν κοινὴν ἡμῶν εὐθύνην διὰ τὸ παρὸν τε καὶ τὸ μέλλον τοῦ πλανήτου. Ἄς καταπέμψῃ τὸ Γεννηθὲν Θεῖον Βρέφος ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν εἰς τὰς οἰκογενεῖας ἡμῶν, ἃς περιφρουρήσῃ τὴν νεολαίαν ἡμῶν καὶ πάντας ἡμᾶς ἀπὸ ἁμαρτίας καὶ ἐπικίνδυνα σφάλματα. Καὶ αὖθις ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας συγχαίρω ἡμᾶς, ἀγαπητοί μου, διὰ τὴν λαμπροφόραν ἐορτὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως καὶ εὐχομαι εἰς πάντας ὑγείαν σιδηρᾶν, ἄθφονον χαρὰν καὶ πλουσίαν συναντίληψιν παρὰ Θεοῦ, ὅστις εἶναι τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον (Ἰω. 1. 9). Ἀμήν.

ὁ Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν

Κύριλλος

Ἐν Μόσχᾳ, Χριστούγεννα

2020/2021